

три маси с млади хора, момчета и момичета, които не шумяха и пиеха кафе.

— Ще позволи ли мадам?

Гласът беше слабо дрезгав, но гръден, изговорът ясен, с особена плътна сочност. Сякаш онзи, който говореше, придаваше на всяка изречена дума нещо материално и чувствено, като месеста закръгленост на плод.

Тя леко трепна, веждите едва забележимо, досадено се събраха. Пред масичката, с шапка в едната ръка и бастон в другата, стоеше мъж и чакаше позволение да седне. Тя кимна небрежно и изви глава към залата. Мъжът подаде шапката и горното си палто на прислужника, но задържа бастона и седна от другата страна на масата. Слаб дъх на хладина и влага повя за миг наоколо, като че човекът бе донесъл с себе си къс от тежката мъгла навън. Тутакси тя усети, че я обзема раздразнение: близкото присъствие на тоя мъж разваляше вечерта ѝ. Извърна се съвсем към залата и реши да не мисли за това. Най-сетне, защо някакъв случаен човек ще похаби настроението ѝ? Тя се